

EUROPEES PARLEMENT

2004

2009

Zittingsdocument

DEFINITIEVE VERSIE
A6-0264/2007

28.6.2007

VERSLAG

over het jaarverslag 2007 over de eurozone
(2007/02143(INI))

Commissie economische en monetaire zaken

Rapporteur: Dariusz Rosati

INHOUD

Blz.

ONTWERPRESOLUTIE VAN HET EUROPEES PARLEMENT	3
TOELICHTING	10
PROCEDURE.....	12

ONTWERPRESOLUTIE VAN HET EUROPEES PARLEMENT

over het jaarverslag 2007 over de eurozone (2007/2143(INI))

Het Europees Parlement,

- gezien de mededeling van de Commissie over de jaarlijkse verklaring over de eurozone 2007 (COM(2007)0231),
 - gezien de economische voorjaarsraming van de Commissie van 7 mei 2007,
 - onder verwijzing naar zijn resolutie van 26 april 2007 over overheidsfinanciën in de EMU in 2006¹,
 - onder verwijzing naar zijn resolutie van 15 februari 2007 over de situatie van de Europese economie: voorbereidend verslag over de globale richtsnoeren van het economisch beleid voor 2007²,
 - onder verwijzing naar zijn resolutie van 15 februari 2007 over de macro-economische gevolgen van de energieprijstijging³,
 - onder verwijzing naar zijn resolutie van 1 juni 2006 over de uitbreiding van de Eurozone⁴,
 - onder verwijzing naar zijn resolutie van 14 maart 2006 over de herziening van de strategie van het Internationaal Monetair Fonds⁵,
 - gezien het Jaarverslag 2006 van de Europese Centrale Bank (ECB),
 - gezien de verslagen van de ECB van maart 2007 over de financiële integratie in Europa,
 - gelet op artikel 45 van zijn Reglement,
 - gezien het verslag van de Commissie economische en monetaire zaken (A6-0264/2007),
- A. overwegende dat het BBP van de Eurozone in 2006 met 2,7% is gestegen, tegen 1,4% in 2005, en daarmee het beste resultaat bereikte sinds 2000, terwijl het inflatiepercentage ten opzichte van het jaar 2005 ongewijzigd op 2,2,% bleef,
- B. overwegende dat het begrotingstekort in 2006 daalde tot 1,6% van het BBP, van 2,5% van het BBP in 2005,
- C. overwegende dat het werkloosheidspercentage terugliep tot 7,6% aan het einde van 2006, het laagste niveau sinds 15 jaar,

¹ *Aangenomen teksten*, PA_TA(2007)0168.

² *Aangenomen teksten*, PA_TA(2007)0051.

³ *Aangenomen teksten*, PA_TA(2007)0054.

⁴ PB C 298 E, 8.12.2006, blz. 249.

⁵ PB C 291 E, 30.11.2006, blz. 118.

- D. overwegende dat het lidmaatschap van de eurozone de onderlinge economische afhankelijkheid van de lidstaten versterkt en dat hun economisch beleid daarom beter moet worden gecoördineerd om zwakke punten in de structuur te verhelpen, toekomstige uitdagingen tegemoet te treden en de eurozone voor te bereiden op een in toenemende mate geglobaliseerde economie,
- E. overwegende dat de eurozone een stabiele kern vormt in de globale economie,
1. is ingenomen met de gunstige economische ontwikkeling in 2006 wat betreft groei en werkgelegenheid, die heeft geleid tot 2 miljoen nieuwe banen en lagere begrotingstekorten; wijst erop dat de hoge werkloosheidsgraad en de lage participatie op de arbeidsmarkt in Europa het onmogelijk maken op een succesvolle manier te reageren op huidige en toekomstige uitdagingen in de wereldeconomie;
 2. wijst erop dat een deel van het herstel het gevolg is van structurele verbeteringen en juicht het toe dat de arbeidsproductiviteit in een hoger tempo groeit; meent echter dat het nog te vroeg is om definitieve conclusies te trekken over de cyclische dan wel structurele aard van het herstel; dringt in dit opzicht aan op voorzichtigheid;
 3. is verheugd over het feit dat de leden van de eurozone een gezamenlijke inspanning hebben geleverd om buitensporige begrotingstekorten weg te werken in overeenstemming met het vernieuwde Groei- en Stabiliteitspact; benadrukt het feit dat de Commissie van mening is dat in de gehele eurozone de kwaliteit van de aanpassing erop vooruit is gegaan, er minder wordt gerekend op eenmalige maatregelen en de overheidsuitgaven dalen; benadrukt in het bijzonder dat de combinatie van pogingen tot consolidering, met name in landen met buitensporige tekorten, en verbeterde economische ontwikkelingen gezorgd hebben voor een daling van het begrotingstekort in de eurozone tot 1,6% van het BBP in 2006, in vergelijking met 2,5% van het BBP in 2005;
 4. beklemtoont dat een gezond begrotingsbeleid een absolute voorwaarde is voor duurzame groei en toename van de werkgelegenheid, aangezien lage begrotingstekorten en een lage overheidsschuld zorgen voor lage en stabiele inflatieverwachtingen en bijdragen tot het laag houden van rentevoeten; waarschuwt tegen een herhaling van de beleidsfouten van de jaren 1999 - 2001; dringt er dan ook op aan het gunstige tij op twee manieren te gebruiken, namelijk om: tekorten weg te werken en overschotten te creëren, die het schuldenniveau zouden verlagen, en de kwaliteit van de overheidsfinanciën te verbeteren door meer te investeren in onderwijs, beroepsopleiding, infrastructuur en onderzoek en innovatie, wat zou kunnen bijdragen tot het aanpakken van de uitdagingen die verband houden met de vergrijzingsproblematiek; is in dit verband verheugd over het feit dat de Eurogroep op 20 april 2007 oriëntaties heeft aangenomen voor het begrotingsbeleid in de lidstaten van de eurozone, rekening houdend met de verbintenis om op een actieve manier de overheidsfinanciën te consolideren wanneer het goed gaat en onverwachte extra inkomsten te gebruiken om tekorten en schulden weg te werken;
 5. benadrukt de risico's van een procyclisch beleid in een aantal lidstaten; neemt nota van de pogingen tot begrotingsconsolidering die in de gehele eurozone zijn waar te nemen; benadrukt evenwel dat de verplichting om de doelstelling op middellange termijn, zoals vastgelegd in het Groei- en Stabiliteitspact, te verwezenlijken vereist dat de lidstaten zorgen voor een overschot wanneer het goed gaat; meent dat de

consolideringsinspanningen moeten worden versterkt, onder andere in het licht van de toekomstige demografische uitdaging; wijst erop dat het hervormde Groei- en Stabiliteitspact expliciet begrotingsconsolidering gedurende de gehele economische cyclus vereist; wijst erop dat regels voor procedures en streefcijfers op het terrein van begrotingen en onafhankelijke begrotingsinstanties de begrotingsconsolidatie bevorderen en bijdragen aan het vermijden van procyclisch beleid;

6. neemt kennis van het besluit van de ECB in 2006 om de rentetarieven verder te verhogen; merkt op dat de inflatie weliswaar beperkt bleef ondanks een stijging van de energieprijzen, maar dat het groeipercentage van het monetair aggregaat M3 sinds 2001 stelselmatig ruimschoots de referentiewaarde van 4,5% overschrijdt, zonder dat de inflatie toeneemt; dringt er bij de ECB op aan een duidelijker verklaring voor deze discrepantie te geven en te laten weten of dit een symptoom is van toenemende liquiditeit die het gevaar in zich bergt de inflatie aan te wakkeren of veroorzaakt wordt door andere factoren zoals de verdieping van de financiële markten, financiële innovatie en de in toenemende mate internationale rol van de euro;
7. merkt op dat de stijging van de prijzen van activa zich in versneld tempo voortzet, met name bij het onroerend goed, wat wellicht een normaal symptoom van een gezonde economie is, maar ook de kans op heftige aanpassingen doet toenemen; is van mening dat deze versnelde stijging van de prijzen van activa de behoefte aan een behoedzaam financieel beleid versterkt in lidstaten die dergelijke ontwikkelingen te zien geven, maar ook aan een structureel beleid van de lidstaten dat gericht is op voorkoming van dergelijke onevenwichtigheden, zoals een betere prudentiële regelgeving; verzoekt nationale wetgevers en regelgevende instanties de ontwikkeling van de vastgoedmarkt nauwgezet te evalueren; wijst op een gedifferentieerde aanpak die recht doet aan de specifieke situatie in lidstaten op het vlak van groei en begroting;
8. merkt op dat de nominale stijging van de wisselkoers van de euro met 11,4% tegenover de Amerikaanse dollar, 12,4% tegenover de yen en 8% tegenover de Chinese renminbi slechts tot een geringe toename van 3,5% van de reële wisselkoers in 2006 heeft geleid en tot dusverre de uitvoer en de groei op het niveau van de eurozone niet heeft belemmerd; meent echter dat de gevolgen voor de diverse lidstaten uiteenlopen, afhankelijk van hun economische structuren en de elasticiteit van de reactie van hun reële sector op wijzigingen van de wisselkoers; dringt er bij de lidstaten op aan stappen te ondernemen om hun flexibiliteit te vergroten; benadrukt dat het nodig is rekening te houden met de gevolgen die een verdere stijging van de rentevoeten kunnen hebben op de wisselkoers van de euro en het concurrentievermogen van de Europese economie;

Het functioneren van de EMU

9. is van mening dat uiteenlopende tendensen bij groei, inflatie reële wisselkoersen en werkgelegenheid in de lidstaten kunnen worden veroorzaakt door verschillende ontwikkelingen, zoals demografische tendensen, een verschillende mate van vooruitgang op het vlak van structurele hervormingen, verschillen in groeipotentieel en inhaalbewegingen; beklemtoont echter dat omvangrijke tekorten op de lopende rekening in een aantal lidstaten een symptoom zijn van uiteenlopende tendensen op het punt van het concurrentievermogen en dat dergelijke verschillen kunnen worden verklaard door de

uiteenlopende manieren waarop het economische beleid in de verschillende lidstaten wordt gevoerd;

10. is van mening dat de verschillen wat betreft het internationaal concurrentievermogen van de economieën van de eurozone ten dele worden veroorzaakt door uiteenlopende trends bij de loonkosten per eenheid product, die een weerspiegeling zijn van verschillende ontwikkelingen op het vlak van productiviteit en de ontwikkeling van de lonen; wijst erop dat de stijging van de lonen de laatste jaren onder het niveau van de productiviteitsstijging is gebleven; wijst met nadruk op de behoefte aan een eerlijkere verdeling van de voordelen die de groei oplevert; dringt er bij aandeelhouders en bestuurders van ondernemingen op aan vast te houden aan een verantwoord beleid ten aanzien van bezoldigingspakketten en bonussen aan de top van bedrijven, waarvan de stijging veelal niet in verhouding staat tot die van het niveau van normale salarissen, en bijgevolg verkeerde signalen uitzendt en de steun voor een verantwoord loonbeleid ontmoedigt; merkt op dat lage inflatiecijfers ook een belangrijke invloed hebben op de gunstige ontwikkeling van de loonkosten per eenheid product;
11. dringt in deze context aan op een verdere integratie van de goederen- en dienstenmarkt, om de bestaande versnippering van de EMU-markt in nationale markten te overwinnen en te komen tot een hogere graad van synchronisatie van de economische cycli van de deelnemende nationale economieën;
12. wijst erop dat de euro zijn sterkte en geloofwaardigheid op de internationale financiële markten op lange termijn slechts kan behouden indien de landen van de eurozone nog verder naar elkaar toegroeien op alle terreinen die van belang zijn voor monetaire stabiliteit; dringt er bij de landen van de eurozone, en bovenal de sociale partners, op aan in deze context verdere inspanningen te leveren en om de ontwikkeling van de productiviteit te verbeteren, wat ook belangrijk is om de doelstellingen van de Lissabonstrategie te verwezenlijken;
13. wijst erop dat het monetair beleid van de ECB nooit volledig kan zijn toegesneden op de situatie in een bepaalde lidstaat; merkt op dat in landen met een hoge groei de inflatie structureel hoger is en de reële rentetarieven lager en eventueel zelfs negatief zijn; acht dergelijke situaties onvermijdelijk in een monetaire unie en dringt aan op een degelijk begrotingsbeleid om de stabiliteit te handhaven, vooral wat betreft de behoefte aan voorzorgsmaatregelen tegen demografische risico's;
14. is van mening dat een lakse belastingpolitiek in combinatie met een restrictief monetair beleid dat wordt bepaald door rentestijgingen en appreciatie van de wisselkoers, leidt tot een ontoereikende beleidsmix, waardoor stabilisatie geweldige macro-economische kosten met zich kan brengen; is van mening dat een strakkere belastingpolitiek de druk op het monetaire beleid zou verlichten en ruimte zou bieden voor een betere beleidsmix die kan zorgen voor een snellere groei van de economie bij een bepaald inflatiecijfer;

Structurele hervormingen in de interne markt

15. merkt op dat een geïntegreerde Europese financiële markt van wezenlijk belang is om te zorgen voor de goede werking van de EMU; benadrukt daarom dat het nodig is de integratie van de financiële markt te vervolledigen en de overblijvende obstakels op weg

naar financiële integratie uit de weg te ruimen om een doeltreffend financieel stelsel te scheppen en de mogelijkheid van de eurozone om om te gaan met economische crises te verbeteren; vestigt de aandacht op het feit dat financiële integratie ook een risico kan betekenen voor de financiële stabiliteit indien de procedures voor de preventie, het beheer en de oplossing van crises op nationaal niveau gesegmenteerd blijven, waardoor maatregelen op het niveau van de eurozone worden bemoeilijkt; wijst in deze context bijgevolg met nadruk op de behoefte aan een geïntegreerd Europees systeem van samenwerkende toezichthouders als een belangrijk element om te komen tot de volledige integratie van de financiële markt;

16. is van mening dat het tempo van de structurele hervormingen in de product-, diensten-, arbeids- en financiële markten moet worden opgevoerd en dat de voltooiing van de interne markt een wezenlijk element is voor de bevordering van economische groei en het scheppen van nieuwe werkgelegenheid;
17. wijst erop dat de dienstensector ongeveer 70% uitmaakt van het BBP van de eurozone en de beste kansen biedt voor groei van de werkgelegenheid; merkt op dat de inflatie in de dienstensector een hardnekkig bestanddeel vormt van de kerninflatie; wijst er daarom met nadruk op dat meer concurrentie in de dienstensector tot een lagere inflatie zou leiden; dringt dan ook aan op een volledig operationele interne dienstenmarkt en een spoedige tenuitvoerlegging van Richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt¹;
18. is ervan overtuigd dat de concrete en volledige uitvoering van de Lissabon-strategie de sleutel is tot het bereiken van een hoger groeipotentieel; betreurt dat de prestaties op het vlak van innovatie van de eurozone, zoals bij de uitgaven van het bedrijfsleven voor onderzoek en ontwikkeling, lager liggen dan in de VS en Japan; betreurt eveneens dat de totale uitgaven op het vlak van onderzoek en ontwikkeling van de openbare en de privé-sector in de eurozone stagneren bij ongeveer 2% van het BBP, en daarmee ver achterblijven bij de doelstelling van de Europese Raad van Barcelona van 15 en 16 maart 2002, namelijk het bereiken van 3% van het BBP tegen 2010; dringt bijgevolg aan op een consistent beleid ter bevordering van op innovatie gebaseerde groei; wijst erop dat een dergelijk beleid meer investeringen vereist in infrastructuur, onderzoek, innovatie, levenslang leren en in het onderwijs, meer concurrentie op product- en dienstenmarkten, beter ontwikkelde financiële sectoren en flexibeler arbeidsmarkten waarbij ervoor wordt gezorgd dat de vereiste graad van sociale zekerheid ("flexicurity") gewaarborgd is in overeenstemming met de vernieuwde Lissabon-strategie, maar ook wordt gezorgd voor aanvullend beleid ter correctie van al te grote ongelijkheden die door de hervormingen ontstaan;

Uitbreiding van de eurozone

19. is ingenomen met de toetreding van Slovenië tot de eurozone op 1 januari 2007 en de soepele overgang van de Tolar naar de euro;
20. dringt er bij de andere nieuwe lidstaten op aan de inspanningen ter voorbereiding van hun toetreding tot de eurozone voort te zetten; wijst met nadruk op de voordelen van het

¹ PB L 376, 27.12.2006, blz. 36.

convergentieproces en van de uiteindelijke invoering van de euro, zowel voor de nieuwe lidstaten als voor de eurozone als geheel; is van mening dat kwesties die betrekking hebben op de eurozone zich niet enkel moeten concentreren op de nieuwe lidstaten en wijst op het vraagstuk van de "opt outs";

21. wijst met nadruk op de behoefte aan een akkoord tussen Parlement, Raad en Commissie over een duidelijk stappenplan voor de aanvraagprocedure om lid te worden van de eurozone, om te zorgen voor een periode van beoordeling en voorbereiding die voor alle betrokken instellingen lang genoeg is, wat het vertrouwen van burgers en lidstaten in het overschakelingsproces zou doen toenemen;
22. betreurt het dat de definitie van prijsstabiliteit die wordt toegepast bij de beoordeling van de convergentiecriteria niet altijd in overeenstemming is met de definitie van prijsstabiliteit die de ECB hanteert in haar monetair beleid;
23. dringt aan op meer doeltreffende actie om het witwassen van geld en fraude aan te pakken en zet vraagtekens bij de gebrekkige informatie in de regelmatige verslagen van de Commissie over offshore-bedrijven en over hun rol en betekenis, en wenst informatie over dit onderwerp;
24. gaat ervan uit dat de nieuwe lidstaten voor uitdagingen geplaatst kunnen worden bij hun toetreding tot de eurozone, vooral voor wat het criterium inzake prijsstabiliteit betreft, omdat inflatie een onderdeel kan vormen van het inhaalproces; dringt er dan ook bij de Raad en de Commissie op aan een onderzoek in te stellen naar de convergentiecriteria door een verdere analyse van en een beleidsdiscussie over de toepassing van de convergentiecriteria op toekomstige nieuwe lidstaten van de eurozone en wel in het licht van de nieuwe realiteit en de verschillen in economische ontwikkeling; beklemtoont dat de convergentiecriteria overeenkomstig het Verdrag moeten worden toegepast en dat het concurrentievermogen van de eurozone in geen geval op het spel mag komen te staan;
25. wijst erop dat het nodig is in een vroegtijdig stadium uitgebreide informatiecampagnes ten uitvoer te leggen voor burgers in kandidaat-lidstaten, om zo het vertrouwen in het overschakelingsproces op te krikken en om ervoor te zorgen dat de overgangsfase op een eerlijke manier wordt beheerd door alle betrokkenen, met als doel van de euro een succes te maken; is van oordeel dat het gebrek aan informatie voor burgers moet worden verholpen en dat het gebruik van de media om informatiecampagnes op te zetten al in een vroeg stadium moet worden georganiseerd;

Governance

26. is van oordeel dat het van essentieel belang is het begrotingsbeleid van de diverse lidstaten in de cyclus beter op elkaar af te stemmen, en dat deze afstemming met name gebaseerd moet zijn op een gemeenschappelijke agenda en gemeenschappelijke macro-economische uitgangspunten; dringt aan op een strikte en concrete tenuitvoerlegging van het Groei- en Stabiliteitspact;
27. is van mening dat de specifieke eurozone-dimensie van structureel toezicht in verband met de Lissabon-strategie moet worden uitgebreid, bijvoorbeeld door maatregelen ter verbetering van het functioneren van de EMU; juicht het toe dat als eerste stap in deze

richting in het jaarlijks voortgangsverslag van de Commissie over de stand van zaken betreffende de uitvoering van de Lissabon-strategie, de nadruk is komen te liggen op de eurozone;

28. benadrukt dat het belangrijk is governance en het Europese integratieproces te versterken, in het bijzonder binnen de eurozone, aangezien dit de enige manier is om globale economische uitdagingen aan te pakken; roept bijgevolg de Raad en de Commissie op ervoor te zorgen dat het jaarlijkse verslag over de eurozone in de toekomst een aantal beleidsaanbevelingen aanreikt met instrumenten voor een diepgaande dialoog tussen de verschillende communautaire organen die betrokken zijn bij het versterken van de economische governance in de Unie;
29. wijst erop dat het nodig is de doeltreffendheid van de Lissabon-strategie te vergroten door consolidering van inhoud en timing van de economische beleidsinstrumenten die nog steeds afzonderlijk worden aangewend, met als doel een doordachte groeistrategie die de verslaggeving en evaluatie op het gebied van de nationale hervormingsprogramma's meer centraliseert, maar daarbij ook is afgestemd op de nationale stabiliteits- en convergentieprogramma's;
30. is ervan overtuigd dat de Eurogroep een stappenplan moet opstellen over wat de komende twee jaar in de eurozone moet worden bereikt; meent dat de Eurogroep in het belang van een versterkte economische coördinatie moet overgaan van een informeel naar een formeler institutioneel kader, met inbegrip van degelijke infrastructuren;

Externe vertegenwoordiging

31. benadrukt dat de euro na de US-dollar de op een na belangrijkste munteenheid geworden is; is met name van oordeel dat het wijdverspreide gebruik van de euro op internationale obligatiemarkten een belangrijk teken is van de internationale rol die de euro speelt; betreurt dat de voorzitter van de Eurogroep, de Commissie en de ECB nog steeds in heel uiteenlopende mate vertegenwoordigd zijn in de verschillende internationale instellingen en forums; neemt met belangstelling kennis van het feit dat de Eurogroep en de ECOFIN-Raad voorstellen hebben behandeld ter versterking van de externe vertegenwoordiging van de eurozone en ter verbetering van de interne coördinatie op het wereldtoneel; is van mening dat verdere stappen noodzakelijk zijn vooraleer de externe vertegenwoordiging van de eurozone in verhouding staat tot haar groeiende belang in de wereldeconomie; is van mening dat het bestaan van een echt gemeenschappelijk economisch beleid binnen de eurozone een absolute voorwaarde is voor een gemeenschappelijke externe vertegenwoordiging; bevestigt dat de instelling van één enkel voorzitterschap van de eurozone de beste optie blijft voor de vertegenwoordiging van de eurozone in de belangrijkste internationale financiële forums en instellingen;
32. verzoekt zijn Voorzitter deze resolutie te doen toekomen aan de voorzitter van de Eurogroep, de Raad, de Commissie en de Europese Centrale Bank.

TOELICHTING

Het jaarverslag 2007 over de eurozone is het tweede verslag in zijn soort dat door de Europese Commissie is opgesteld. Het verslag van vorig jaar werd door de Raad en het Europees Parlement gunstig onthaald en gezien als een belangrijk document dat een diepgaande analyse bood van de economische omstandigheden in de eurozone. In het verslag van dit jaar is een overzicht opgenomen van de economische toestand in 2006 en worden de economische problemen waarmee de lidstaten die deel uitmaken van de eurozone worden geconfronteerd, aan een nader onderzoek onderworpen.

In 2006 heeft het economische herstel van de eurozone zich krachtig voortgezet, waarbij het groeitempo van het BBP steeg tot 2,7%, tegenover 1,4% in het jaar daarvoor, en het werkloosheidspercentage aan het einde van 2006 was gedaald tot 7,6%, het laagste niveau in 15 jaar. In 2006 werden 2 miljoen nieuwe arbeidsplaatsen gecreëerd, waarmee is aangetoond dat de hervormingen van de arbeidsmarkt die in een aantal lidstaten zijn doorgevoerd, vruchten beginnen af te werpen. De economische groei werd breed gedragen, door onder andere een forse toename van de uitvoer en een sterk herstel van de binnenlandse vraag, het gevolg van een gunstiger situatie op de arbeidsmarkt en een toenemend vertrouwen van consumenten en investeerders. Een krachtige opleving van de onroerendgoedmarkt ging gepaard met een grotere macro-economische stabiliteit, terwijl de inflatie ten opzichte van 2005 gelijk bleef op 2,2% en het begrotingstekort daalde tot 1,6% van 2,5% in het voorgaande jaar.

Ondanks dit over het algemeen gunstige beeld van de gehele situatie van de eurozone zijn er enkele minder gunstige ontwikkelingen waar te nemen. In de eerste plaats is de begrotingsconsolidatie, hoewel aanzienlijk, nog altijd niet op het peil, waarop zij permanent de duurzaamheid van de openbare financiën versterkt. In tijden van herstel dienen landen overschotten te kweken op de begrotingsbalans, om een buffer te creëren voor minder gunstige belastingopbrengsten in tijden van recessie en voor het bereiken van de doelstelling op middellange termijn van een begroting die in evenwicht is of een overschot laat zien. Intussen vertonen de grootste economieën van de eurozone nog aanzienlijke, cyclisch gecorrigeerde, tekorten. De lidstaten dienen van de huidige cyclische opleving gebruik te maken om hun begrotingspositie als geheel te versterken en zich voor te bereiden op "slechte tijden".

In de tweede plaats leidt pro-cyclisch begrotingsbeleid in tijden van economisch herstel tot een ontoereikende beleidsmix wanneer het een restrictiever monetair beleid met zich brengt om de geldontwaarding binnen de perken te houden. Voortdurende begrotingsimpulsen vergen hogere rentepercentages om de inflatie op een laag peil te houden, wat in macro-economisch opzicht de kosten voor het handhaven van de prijsstabiliteit kan verhogen. Onvoldoende begrotingsdiscipline kan leiden tot een strak monetair beleid, dat negatieve effecten heeft op groei en werkgelegenheid.

In de derde plaats moet erop worden gewezen dat de gemiddelde waarden van de macroeconomische indicatoren voor de economische groei de toenemende discrepantie tussen de afzonderlijke lidstaten op terreinen als economische groei, productiviteit en concurrentievermogen, maskeren. Deze verschillen worden veroorzaakt door een aantal factoren, zoals het ongelijke tempo van structurele hervormingen, inhaalprocessen en een

afwijkend nationaal beleid, bijvoorbeeld op het punt van loonvorming en belastingheffing. Lidstaten waar het verlies aan relatief concurrentievermogen tot uiting komt in snel stijgende loonkosten per eenheid product dienen stappen te ondernemen om deze negatieve ontwikkeling te keren.

In het verslag wordt erop gewezen dat duurzame groei meer structurele hervormingen vergt, zoals voltooiing van de interne markt voor producten, diensten en arbeid. Met name maatregelen tot invoering van meer concurrentie op en tot het openstellen van de dienstenmarkt zullen in de toekomst waarschijnlijk een impuls geven aan groei en werkgelegenheid. Voorts zal een voortvarender uitvoering van de Lissabon-strategie bijdragen aan een snellere ontwikkeling van innovatie en kennis en de economieën van de eurozone concurrerender en dynamischer maken.

De uitbreiding van de eurozone is een proces dat grote economische voordelen biedt aan de afzonderlijke lidstaten en de eurozone als geheel. In het verslag wordt gewezen op de succesvolle toetreding van Slovenië tot de eurozone en worden andere nieuwe lidstaten aangemoedigd stappen te ondernemen zodat zij spoedig de euro kunnen invoeren. Het toetredingsproces kan echter worden bemoeilijkt door het ontbreken van consistentie en doorzichtigheid bij de beoordeling van de mate van nominale convergentie in de kandidaat-landen. Het verslag wijst er met name op dat de definitie van prijsstabiliteit die wordt toegepast voor de beoordeling van de convergentiecriteria (het gemiddelde inflatiepeil in de drie lidstaten met het laagste inflatiepeil) afwijkt van de definitie van prijsstabiliteit die wordt gehanteerd in het monetaire beleid van de ECB (inflatiepercentage beneden 2%, maar dicht er tegenaan), en dringt erop aan dat deze afwijking wordt gecorrigeerd. Het verslag stelt voorts vast dat een aantal nieuwe lidstaten met snel groeiende economieën problemen kunnen krijgen bij het voldoen aan de inflatiecriteria als zij hun economische groei niet beperken, aangezien inflatie een uiting van een sterke productiviteitstoename en dus een element van het inhaalproces kan zijn. Het verslag doet dan ook een beroep op de Commissie en de Raad de convergentiecriteria in het licht van de nieuwe realiteit en de uiteenlopende economische ontwikkelingen aan een onderzoek te onderwerpen.

Teneinde ten volle te kunnen profiteren van de potentiële voordelen van de eenheidsmunt, moeten de lidstaten tot een grotere beleidscoördinatie komen, met name door een gemeenschappelijke agenda en gemeenschappelijke macro-economische uitgangspunten voor het vaststellen van de nationale begrotingen. Voorts dient op EU-niveau het toezicht op begrotingsbeleid en hervormingsagenda in de afzonderlijke lidstaten te worden versterkt. Op het externe vlak is het ontegenzeggelijk zinvol de eurozone in internationale financiële fora gemeenschappelijk te laten vertegenwoordigen, mits het economisch beleid van de afzonderlijke lidstaten in voldoende mate is gecoördineerd.

Het Jaarverslag 2007 over de eurozone biedt een goede basis voor een diepgaand debat over de algehele economische situatie in de eurozone en over de problemen die in de toekomst een rol gaan spelen. Het biedt het Europees Parlement de gelegenheid zijn standpunten te formuleren en voorrangsgebieden aan te wijzen op het punt van economische beleid en goed bestuur in de Unie.

PROCEDURE

Titel	Jaarverslag 2007 over de eurozone		
Procedurenummer	2007/2143(INI)		
Commissie ten principale Datum bekendmaking toestemming	ECON 21.6.2007		
Medeadviserende commissie(s) Datum bekendmaking			
Geen advies Datum besluit			
Nauwere samenwerking Datum bekendmaking			
Rapporteur(s) Datum benoeming	Dariusz Rosati 13.3.2007		
Vervangen rapporteur(s)			
Behandeling in de commissie	7.5.2007	21.5.2007	26.6.2007
Datum goedkeuring	27.6.2007		
Uitslag eindstemming	+: -: 0:	38 0 1	
Bij de eindstemming aanwezige leden	Mariela Velichkova Baeva; Zsolt László Becsey, Pervenche Berès, Sharon Bowles, Ieke van den Burg, David Casa, Jonathan Evans, Elisa Ferreira, Jean-Paul Gauzès, Donata Gottardi, Benoît Hamon, Gunnar Hökmark, Sophia in 't Veld, Othmar Karas, Christoph Konrad, Guntars Krasts, Kurt Joachim Lauk, Andrea Losco, Astrid Lulling, Cristobal Montoro Romero, Joseph Muscat, Lapo Pistelli, John Purvis, Alexander Radwan, Bernhard Rapkay, Heide Rühle, Eoin Ryan, Antolín Sánchez Presedo, Olle Schmidt, Margarita Starkevičiūtė		
Bij de eindstemming aanwezige vaste plaatsvervanger(s)	Katerina Batzeli, Harald Ettl, Werner Langen, Maria Petre, Gianni Pittella, Gilles Savary, Kristian Vigenin, Corien Wortmann-Kool		
Bij de eindstemming aanwezige plaatsvervanger(s) (art. 178, lid 2)	Slavi Binev		
Datum indiening	28.6.2007		
Opmerkingen (slechts in één taal beschikbaar)	...		